

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Με στριπτιζ και καφέ»

Ο ΝΕΑΡΧΟΣ Ιωάννου εμφανίζεται ξανά στην κυπριακή σκηνή. Συνεχίζει να εξερευνά το είδος της θεατρικής σάτιρας. Έχουν προηγηθεί το «Senza storia» και το «Bir Gun Gelecek» στο θέατρο Ενα. Φέτος, η ΕΘΑΛ σε μια κίνηση ρεπερτοριακής τακτικής, αποφάσισε να ανεβάσει το «Με στριπτιζ και καφέ» προσπαθώντας ίσως να συναντήσει καινούργιο κοινό, αυτό που δεν ανταποκρίθηκε στον Μάμετ και δεν δελεάστηκε με τον Λαμπίς της περσινής σεζόν. Νομίζω ότι σ' αυτές τις εισαγωγικές φράσεις έκανα ήδη τα πρώτα βήματα προς εκεί που θέλω να φτάσω. Μου φαίνεται, πάντα μου φαινόταν, από τον καιρό της «Senza storia», ότι οι στόχοι του εκάστοτε θιάσου που ανεβάζει Νέαρχο Ιωάννου αισθητά διαφέρουν από τους στόχους του ίδιου του συγγραφέα. Ο Νέαρχος Ιωάννου προσπαθεί να δείξει στην κυπριακή κοινωνία στιγμιότυπα από τη ζωή της που κατά τη γνώμη του συνθέτουν την πραγματική της εικόνα. Για να γίνει η εικόνα αναγνωρίσιμη επιλέγει τα πιο διαδεδομένα ελαττώματα και τις πιο κοινότυπες αμαρτίες. Αρχοντοχωριατισμός, αμορφωσία, περίεργες σεξουαλικές συμπεριφορές, συναισθηματική κώφωση και πνευματική αποχαύνωση αποτελούν τα συνθετικά στοιχεία των σατιρικών πορτρέτων στα έργα του Ν. Ιωάννου.

Το τραγελαφικό, όμως, κρύβεται στο γεγονός ότι τα θεατρικά σχήματα που επιλέγουν αυτά τα έργα, ενδόμυχα ή συνειδητά, στοχεύουν όχι στη σατιρική διακωμώδηση των συγκεντρωτικών μορφών των «μέσων Κυπρίων» και στην απογύμνωση της σύγχρονης κοινωνικής ηθικής, αλλά... στην «κυριολεκτική» κωμωδία και γύμνια, οι οποίες προσελκύουν στις θεατρικές αίθουσες τους ίδιους «μέσους Κυπρίους», και τους προσφέρουν πολύ γέλιο και πονηρό θέαμα. Ετσι το έργο παρά να προσφέρει σατιρικό ράπισμα στο κοινό τέρπει τα ίδια γούστα στα οποία είχε σκοπό να επιτεθεί.

Τα πιο πάνω ισχύουν για την παραγωγή της ΕΘΑΛ «Με στριπτιζ και καφέ». Η εικόνα της Βίβιαν Νικολαΐδου στο ρόλο της Ρωαΐδας καλ-

λιτέχνιδας «Σβετλάνας» σε στιγμές ή μάλλον λεπτά ή μάλλον δεκάλεπτα του table dance κυριαρχεί στην παράσταση και στις εντυπώσεις του κοινού. Τα άλλα, οι χαρακτήρες, η υπόθεση, το κείμενο λειτούργουν ως φόντο. Αλλά το θέμα δεν έγκειται μόνο στο γεγονός ότι μια εικόνα άξιζε όσο οι λέξεις του κειμένου. Πιστεύω, πως αν ο Νέαρχος Ιωάννου χρησιμοποιώντας τους ίδιους χαρακτήρες και την ίδια θεματολογία ολοκλήρωνε το μύθο θεατρικά, έκτιζε το έργο με τους εσωτερικούς κανόνες της σκηνικής λογικής, ίσως θα μπορούσε να προβάλει περισσότερο τη δική του γραμμή και η παράσταση θα προκαλούσε,

θα τριγκλούσε αντί να ψυχαγωγεί ανώδυνα. Οι δομικές ατέλειες, όμως, είναι πολλές. Ο μύθος προεκτείνεται τεχνητά και αυτό οδηγεί σε επαναληπτικές σκηνές, διαλόγους και σε πολλαπλά φινάλε.

Οι ηθοποιοί εργάζονται ευσυνειδητά. Η σκηνοθεσία του Αδωνι Φλωρίδη προσθέτει ρυθμό και ζωντάνια, υπάρχουν ενδιαφέροντες παραλληλισμοί σκηνών και διασταυρώσεις διαλόγων, αλλά το παραμελημένο από το συγγραφέα τέλος δεν σώζεται ούτε σκηνοθετικά.

Θα ήθελα να προσθέσω κάτι που δεν σχετίζεται μόνο με τη συγκεκριμένη παράσταση, αλλά με τη φύση της σάτιρας του Νέαρχου Ιωάννου, με βάση τα τρία θεατρικά που έχουμε δει. Ο συγγραφέας στοχεύει στη δημιουργία ενός καθρέφτη, ολόσωμου με κοινωνικό πλάτος και πολιτικό ύψος. Αλλά τα έργα του μοιάζουν μάλλον μ' ένα κομμάτι γυαλί, μικρό και ανώμαλου σχήματος, που όντως αντικαθρεφτίζουν, όμως μόνο κάποια σημεία του κοινωνικού σώματος.

«Με στριπτιζ και καφέ» του Νέαρχου Ιωάννου από την ΕΘΑΛ
Σκηνοθεσία: Αδωνι Φλωρίδης
Σκηνικά: Γιώργος Παπαδόπουλος
Κοστούμια: Μαρία Πιερίδη
Φωτισμοί: Χρίστος Καγιάς
Παίζουν: Βίβιαν Νικολαΐδου, Ρίγκος Παφίτης, Λώρης Λοϊζίδης, Τέρψη Ψωμά, Αντώνης Λαμπηθιώτης. ●

